

Hayat ne güzel, iman etmek ne güzel

“İmanda bir saadet var, bir lezzet var ve bir rahatlık var” diyor, Bediüzzaman. İman hayata hayat katar, cana can katar; sevdiren hayatı. Her şeyi güzel gösterir, güzel görmeye başlar insan. Olaylara, hadiselere, kâinata cereyan eden işlere ve kendi başına gelenlere hep güzel bakar; hep olumlu düşünür.

İmansız adam çirkin görür. İmansız adam çirkin düşünür ve çirkin yaşar. İmansız adam mutlu olamaz. Vicdanı her zaman yaralanır, kalbi her zaman acı duyar. Ayrılıklar, kayboluşlar acı gelir insana. Hatta kavuşmak bile kalbini kanatır çoğu zaman. Çünkü, sonrasında ayrılık vardır. Her kayboluş için kavuşma yoktur; ama her kavuşma için mutlaka bir son, bir ayrılık vardır. Böyle düşünür, böyle amel eder ve öyle düşündüğü ve yaşadığı içinde hayat ona azap olur.

Allah’a hakkıyla iman eden biri, idrak eder ve anlar ki; bu dünyada her şey O’nun izniyle ve iradesiyle meydana gelmektedir ve kendisi de başıboş değildir. Kendisiyle birlikte her şey Allah’ın mülküdür.

İmanlı insan mülkü sahibine teslim etmiştir. Bundan dolayıdır ki, kaybettiklerinden yana tasası, gamı yoktur. Kazandıklarından dolayı da hırslı yoktur, gururu yoktur, kibri yoktur.

Bilir ki; bu âlem geçicidir, bu âlem muvakkattir. Burada çabalamak orası, ahireti kazanmak içindir.

Yine bilir ki; Allah’ın emirleri doğrultusunda yaşarsa, ebedi bir hayat, ebedi bir Cennet onu beklemektedir.

Ve yine bilir ki, Allah Adil’dir. Uğradığı haksızlıkların, adaletsizliklerin, horlanmışlıkların hesabının sorulacağı bir diyar-ı aher olacaktır. Kendisi de hakkını Adl-i İlahi ile zalimden alacaktır. Onun için imanlı insan sabreder, imanlı insan tevekkül eder, imanlı insan şükreder ve rahat eder.

Her şeyin güzel yüzünü görür, güzel cihetine bakar, güzel düşünür. Güzel düşündüğü içinde hayatından lezzet alır.

İşin doğrusu; bu bakış açısını, bu vizyonu bize kazandırdığı için Bediüzzaman’a ne kadar teşekkür etsek azdır.

Dünya iman eden için, iman sahibi için, bir zikirhanedir. İnsan dünyada bir imtihanıdır. Bu imtihan; O’nu tanıyıp tanımama imtihanıdır. İtikad eder ki; şu kaybolan, gurub eden mahlukat hiçliğe, yokluğa gidip yok olmuyorlar, kaybolmuyorlar. Onlar terhis olmuşlar. Başka, daimi bir âleme ebediyen, yaşlanmadan yaşamak üzere gitmişler ve gidiyorlar.

Tüm canlılar, Allah’ın birer tesbihat dellalleridir. Canlı ve cansız her şey O’nu zikreder, O’nu tesbih eder. Ve tüm mevcudat Malik-i Rahim’in hizmetkâridirler. Her şey O’nun izni ve emriyle hareket eder. O’nun izni ve emri olmadan yaprak kımıldamaz, karınca hareket edemez.

Bu idrakte, bu düşüncede, bu fikirde olan insan, imanlı insan; daha ölmeden Cenneti yaşamaktadır bu dünyada. Yani o, manevi bir Cenneti yaşamaktadır burada.

Onun kalbindeki iman, cennet ağacı olan Tuba'nın çekirdeğini taşımaktadır. İmanlı insan öyle inandığı, öyle yaşadığı için o çekirdek cennette sümbül verecektir. Öyleyse; iman bir nevi tuba-i cennet çekirdeğini taşımaktadır.

“Demek selamet ve emniyet yalnız İslamiyet'te ve imandadır” diyor, Üstadımız Bediüzzaman.

Ve “İslam dinini ve mükemmel iman nimetini ihsan ettiği için, Allah'a hamdolsun” demeliyiz.

Elhamdülillah... Elhamdülillah...

Ne mutlu iman sahiplerine. Ne mutlu imanının icaplarını yerine getirenlere.

Atilla YILMAZ ahocam@hotmail.com